

— Дума да не става. Безъ хлѣбъ мога, безъ тютюнъ не мога.

— Не можешъ, защото не си оставалъ безъ хлѣбъ!

— Не съмъ оставалъ ли? — И той се впускаше въ спомени отъ войната.

Отъ година време Илия спѣше неспокойно и малко. Пухтѣше по цѣла нощъ, пушеше и мислѣше. А презъ последнитѣ седмици започна и да се изпотява. Отначало помисли, че е отъ тежкитѣ завивки. Но не спѣше за пръвъ пѣтъ съ тѣхъ.

— Отъ притеснение е, — успокои го Ганка. — Трѣбва съ по-широко сърце да живѣешъ.

— При толкова дългъ, — отвърщаше той печално усмихнатъ. — Тази година, струва ми се, пакъ ще си дойдемъ на старото положение...

— Е, та сега да се издавимъ ли? — гълчеше го тя. — Ще го платишъ ли като не спишъ? Я какъвъ си вампирясалъ!

Илия ходѣше като замаянъ, нѣкаква досадна умора тегнѣше на плещитѣ му. Ядѣше безъ апетитъ, работата започна да се изплѣзва изъ ржцетѣ му. Все отлагаше, все прекрояваше. Започнѣше нѣщо, оставяше го — измисляше нѣкаква причина да иде до нѣкжде, ужъ да свърши нѣщо по-важно, по-сериозно.

Нервираше се, избухваше и дълго време не можеше да се успокои.

— Много западна, Илийко, — гледаше го тревожно Ганка. Но Илия не се предаваше.

— Нищо ми не е, — отвърщаше той сърдито. — Когато е слабъ човѣкъ, пò е здравъ.

Плашеше я кашлицата. Ако е отъ тютюна, добре. Ами ако не е отъ тютюна? Да оставѣше пушенето за нѣкоя и друга седмица, ще проличи. И ако кашли пакъ, да му потърсятъ лѣка...

А месецигѣ минаваха. Михалъ свикна съ ра-